ΦΙΝΤΕΛ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

(Fidel para siempre)

Τάσσος Συμεωνίδης
(Ακαδημαικός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr) Publication date: 5 December 2016

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Re-search Institute for European and American Studies (RIEAS)

Τό πρῶτο σου χρέος, ἐκτελώντας τή θητεία σου στή ράτσα, εἶναι νά νιώσεις μέσα σου ὅλους τους προγόνους. Τό δεύτερο, νά φωτίσεις τήν ὁρμή τους καί νά συνεχίσεις τό ἔργο τους. Τό τρίτο σου χρέος, νά παραδώσεις στό γιό τή μεγάλη ἐντολή νά σέ ξεπεράσει.

Νίκος Καζαντζάκης

Μόνος ὁ πρωθυπουργός τῆς Ἑλλάδος μεταξύ των πρωθυπουργῶν τῆς «ἑνωμένης» Εὐρώπης (ἀλλά καί γενικῶς τῆς Δύσεως) ἔφθασε στήν Ἀβάνα πρό ἡμερῶν γιά νά πάρει μέρος στήν διαδήλωση-χαιρετισμό-περίπου κηδεία τοῦ δικτάτορος Φιντέλ Κάστρο καί νά δώσει «ἐπαναστατική παράσταση». Χαιρέτησε «συντροφικά» τα πλήθη, ἀνακάλυψε κοινά σημεῖα μεταξύ του ἑλληνικοῦ ἀριστεροτρόπου «ἀφηγήματος» καί τῆς κουβανικῆς ἐπανάστασης, καί ἀνέδειξε τόν ἐκλιπόντα ὡς «παγκόσμιο σύμβολο ἀγώνα καί ἀντίστασης».

Γιά τούς ἐλάχιστους πού πιθανῶς νά ἐκπλήσσονται ἀκόμη ἀπό τά ἀλλοπρόσαλλα φαινόμενα τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς, ἡ παράσταση τῆς Ἀβάνας δέν ἦταν διόλου μία ἀσυνάρτητη ἐκδρομή μέ ἔξοδα δυστυχῶς τοῦ πτωχεύσαντος κυρίαρχου λαοῦ.

Τουναντίον, τό ταξίδι τοῦ Ἕλληνος πρωθυπουργοῦ στά θερμά κλίματα ὑπαγορεύθηκε ἀπό μία πρεσβυωπική «προοδευτική» παράδοση πού ξεκινᾶ τουλάχιστον ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἔνδοξης Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης.

Τό γέννημα τοῦ Λένιν ἔδωσε τό ἐρέθισμα σέ γενεές ὁλόκληρες «προοδευτικῶν» νά ἀναπτύξουν μία ἔντονη ἐρωτική σχέση μέ τήν κομμουνιστική δικτατορία καί γενικῶς μέ τά

ἐπιτεύγματα τῆς «λαϊκῆς ἐξουσίας» τῶν κουλάγκ, τῶν μαζικῶν ἐκκαθαρίσεων, τῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων εἰς βάρος τοῦ μαζῶν πού, ὑποτίθεται, ἦσαν τό θεμέλιό της «ἐπανάστασης», καί τῆς καταδίωξης μέχρι θανάτου τῶν ἀντιπάλων της δικτατορίας (βλ. π.χ. Τρότσκι).

Ἡ παράδοση αὐτή καί οἱ διαστροφές πού ἐξέθρεψε ἔχουν δεχθεῖ ἀλλεπάλληλα πλήγματα μετά τήν πτώση τοῦ «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ», ἀλλά ἀκόμη ἐπιβιώνουν καί συντηροῦνται τόσο σέ μεγάλες καί «πολιτισμένες» χῶρες ὅσο καί σέ εἰδικά ἀναερόβια περιβάλλοντα ὅπως ἡ παρ'ἡμίν Κοιτίδα τῆς Δημοκρατίας.

Στήν μεταχουντική πατρίδα μας, ἡ παράδοση αὐτή ὑπῆρξε θερμοκοιτίδα καί καύσιμο γιά ἀτελείωτες συμφορές καί «τρίτους δρόμους»--τμῆμα τῶν ὁποίων ἦσαν καί οἱ «ἐπαναστατικές» καταλήψεις σχολείων ἀπό παιδάρια ἡμιπληγικοῦ πνεύματος.

Τήν παροῦσα ἔκδοση τῆς ἐρωτικῆς σχέσης «προοδευτικῶν»-κομμουνιστικῆς δικτατορίας τήν ὀνομάζω Σύνδρομο «Φιντέλ γιά πάντα» ἡ «ΦΓΠ» (πού μποροῦσε φυσικά νά ὀνομασθεῖ καί «Λένιν γιά πάντα», «Τσέ γιά πάντα», «Ἀλτουσέρ γιά πάντα» κ.λπ.) διαθέτει πληθώρα χαρακτηριστικῶν ἀλλά στό σημείωμα αὐτό θά ἀναφερθῶ μόνο σέ τρία πού τά θεωρῶ καί τά πλέον διαδεδομένα.

Πρῶτον, τό ΦΓΠ εἶναι ἀδιάρρηκτα συνδεδεμένο μέ τό νοσογόνο ἀταβιστικό νεό-σταλινισμό τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας». Ἐδῶ καί δεκαετίες, «διανοούμενοι», πανεπιστημιακοί, ἀριστεριστές πολιτικοί, «ἀκτιβιστές», φοιτητές «μαχόμενοι», καί ὡς θά ἔλεγε καί ὁ σοφός Λαός, «καί ἡ κουτσή Μαρία», ἀνακαλύπτουν καθημερινῶς ὅτι τόσο ἡ καθομιλουμένη ὅσο καί γλώσσα τοῦ ἐπισήμου κράτους πρέπει νά ἀλλάξει διότι διαφορετικά κινδυνεύει ὁλόκληρό το ἀνθρωπιστικό ἐποικοδόμημα τῆς δυτικῆς δημοκρατίας μαζί μέ τίς «καταχτήσεις» του. Καί ὅπως καί ὁ παππούλης Στάλιν ἐδίδαξε, κάτι τέτοιο δέν μπορεῖ νά ἐπιβληθεῖ παρά μόνο μέ ὁλοκληρωτικά Ὀργουελιανά μέσα: διώξεις, συλλήψεις, δίκες, ψευδεῖς κατηγορίες, ἀπολύσεις, κοινωνικό διασυρμό, ἰδεολογικό ζουρλομανδύα, «νόμους» πού συνθλίβουν τήν ἐλεύθερη ἔκφραση, καί ἐπιθετική παρακολούθηση τῶν πάντων γιά τυχῶν παρασπονδίες ὥστε νά ὑπάρξουν εἰσαγγελικές διώξεις γιά «ἐγκλήματα μίσους».

Δεύτερον, τό ΦΓΠ ἐπιβάλει τήν σύγκλιση ἀπόψεων μόνον μέ βάση τήν «οὐδετερότητα» ἰδεῶν, ἀπόψεων, θεωρήσεων, καί ἱστορικῶν στοιχείων ἀλλά καί τήν καθολικότητα ριζοσπαστικῶν «δικαιωμάτων» πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν ὕπαρξη ἀποδεκτῶν συστημάτων διακυβέρνησης. Τό ΦΓΠ ἀφήνει πίσω του τά ἀπολύτως ἀπαραίτητα (ὅπως τά δικαιώματα τῆς ἀμερικανικῆς Διακήρυξης τῆς Ἀνεξαρτησίας «Life, Liberty, and the pursuit of Happiness») καί ἐπιβάλει ἀπαιτήσεις κατά ριπᾶς πού ἁπλούστατα εἶναι ἀδύνατον νά ἐπιτευχθοῦν ὅλες ἀνεξαιρέτως ἀκόμη καί στίς πλέον προηγμένες κοινωνίες καί σέ τέλειο διεθνές περιβάλλον (βλ. π.χ. ἄρθρα 22 μέχρι 28 τῆς Οἰκουμενικῆς Διακήρυξης γιά τά Ἀνθρώπινα Δικαιώματα τοῦ ΟΗΕ).

Τρίτον, στήν σημερινή ἐκδοχή τοῦ τό ΦΓΠ θεωρεῖ *a priori* ὅτι ἡ «πολυπολιτισμικότητα» εἶναι ὑποχρέωση τῆς σημερινῆς κοινωνίας ὡς ἡ ἀπόλυτη ἀπόδειξης τῆς «ἀνθρωπιστικῆς της προσαρμοστικότητας». Ἡ «πολυπολιτισμικότητα» θεωρεῖ ὅτι ὁ καθένας, ὅσο καί ἀπόμακρος ἀπό καί ξένος πρός τίς παραδόσεις μίας κοινωνίας κι ἄν εἶναι, μπορεῖ ἄνετα νά «ἐνσωματωθεῖ» σέ περιβάλλον τό ὁποῖο τοῦ εἶναι τελείως ἀνοίκειο καί πού, συχνά, ὁ ἴδιος

το βλέπει μέ ἐχθρότητα, μίσος, καί φόβο. Γιά τούς ΦΓΠ πάσχοντας δέν ὑπάρχουν ὅμως διαφορές πού ὑπαγορεύονται ἀπό ἀπαράβατους κανόνες ἱστορίας, κοινωνικῆς ἐξέλιξης, θρησκευτικῆς κατεύθυνσης, καί πολιτισμικοῦ περιεχομένου· ὑπάρχουν μόνον ὑποχρεώσεις τῆς ὑποδεχόμενης κοινωνίας νά προσαρμοστεῖ αὐτή στίς ἀπαιτήσεις τῶν νεοφερμένων. Τά ἐκθεμελιωτικά ἀποτελέσματα τέτοιων ἐξωφρενικῶν θεωριῶν εἶναι πιά ὁρατά διά γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τόσο στήν Εὐρώπη ὅσο καί στούς ὑπερατλαντικούς μας ἑταίρους.

Οἱ πάσχοντες ἀπό ΦΓΠ γενικῶς ἀνέπτυξαν τήν ἐντύπωση τῆς ἐπικράτησης τοῦ «ὀρθοῦ» στήν αἰωνιότητα. Γεγονότα ὅπως ἡ ἄνθηση «προοδευτικῶν» πολιτικῶν σχηματισμῶν στήν Εὐρώπη τίς ἀμέσως προηγούμενες δεκαετίες· ἡ ἐκλογή Ὀμπάμα στίς ΗΠΑ τό 2008· ἡ ἐπιθετική ἐξάπλωση τῆς «πολυπολιτισμικότητας» μέσω νομοθεσιῶν, ψηφισμάτων τοῦ ΟΗΕ, ἐκβιαστικῶν διπλωματικῶν μέτρων ἀπό «μεγάλες δυνάμεις» κ.λπ. σταδιακῶς ἀποκοίμισαν τούς κατά τ' ἄλλα διαπρύσιους «μαχητές δικαιοσύνης». Ποιός πράγματι θά φανταζόταν μέχρι πρίν μερικά χρόνια ὅτι ἡ ἀπόλυτη ἐπικράτηση τοῦ «δίκιου» ἐπί τῶν δυνάμεων τοῦ συντηρητικοῦ σκότους θά μποροῦσε νά ἀπειληθεῖ;

Οἱ ὑπερασπιστές τοῦ Καλοῦ ὅμως εἶχαν ξεχάσει το πῶς λειτουργοῦν οἱ μηχανισμοί τῆς ἀλλαγῆς τῶν πολιτικῶν συσχετισμῶν καί ἰδίως πῶς ἀναπτύσσεται ἡ ριζοσπαστική ἀντίδραση σέ διαρκῶς ὀγκούμενες πιέσεις ἡγετικῶν τάξεων πού ἀπαιτοῦν δογματική προσήλωση τῶν πάντων στήν «ὀρθότητα».

Ἡ ἐπιταχυνόμενη πολιτική ἀποσύνθεση τῆς Εὐρωπαϊκῆς «ἕνωσης»· οἱ ἀναπτυσσόμενες δυνάμεις τούς «ἐθνικισμοῦ» σέ Εὐρώπη καί Ἀμερική· ἡ ὀγκούμενη ἐπιθετική λαϊκή ἀντίδραση στήν «πολυπολιτισμικότητα» καί στήν ἀλαζονεία τῶν «ὀρθοφρόνων»· ἡ ἀναθάρρηση τοῦ «λαϊκισμοῦ»· ἡ Brexit καί ὁ Τράμπ· καί ἡ ταχύτατα ἐξαπλούμενη ἐκλογική πανωλεθρία τοῦ «ὀρθοῦ πνεύματος» συνολικά ἀπαρτίζουν τό μαζικό ἀντικίνημα πού νομοτελειακά θά ξεσποῦσε ἀργά ἡ γρήγορα ὡς ἀποτέλεσμα τῆς αὐταρχικῆς ἐξάπλωσης τοῦ «σωστοῦ τρόπου σκέψης».

Τό σημερινό ΦΓΠ εἶναι ἀπότοκό της θανάσιμα λανθασμένης τελικά βεβαιότητας ὅτι ἡ πρόοδος εἶναι ἀποκλειστική ἰδιοκτησία τῶν ὀπαδῶν τῆς «παγκοσμιοποίησης» καί τῆς ἐκβιαστικῆς της ἐπιβολῆς στούς ψηφοφόρους. Ἡ πανδαισία τῆς «ὀρθότητας», ὅπως οἱ τρομοκρατημένοι ὀπαδοί τῆς διαπιστώνουν σήμερα, δέν εἶχε μόνο ἀρχή, ἀλλά ἔχει καί τέλος.

Ἡ «πολιτική ὀρθότητα» εἶναι ἡ ἀποθέωση ἑνός ὑλισμοῦ πού εἰρωνικά δέν ἔχει καί πολλές διαφορές ἀπό τίς δηλητηριώδεις δοξασίες τῆς ἔνδοξης Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης. Μέ τίς ἀναγκαῖες προσαρμογές στήν τεχνικό-οἰκονομική «πρόοδο», καί στό εὐαγγέλιο τῆς νοσηρῆς αὐτοκρατορίας τῆς «κοινωνικῆς δικτύωσης», ὁ κόσμος τῆς οὐτοπικῆς «παγκόσμιας ἐπανάστασης», μέ σημαιοφόρο τήν μακαρίτισσα ΕΣΣΔ, καί αὐτός τῆς σημερινῆς καταναλωτικῆς-ὑλιστικῆς πανδαισίας καί αὐταρχικῆς «ὀρθοφωνίας» σχεδόν συμπίπτουν.

Ὁ θάνατος τοῦ Φιντέλ ἔδωσε τήν εὐκαιρία γιά ἕναν ἀκόμα γύρο εὐλαβικῶν μηνυμάτων τόσο ἀπό τούς ἀνά τόν κόσμο ὀπαδούς τοῦ ὅσο κι ἀπό ἐκείνους πού πιθανόν διαφωνοῦν γιά τήν ἀναγκαιότητα τῆς δικτατορίας πού ἐπέβαλε ὁ συγχωρεμένος, ἀλλά

αἰσθάνονται ἀναγκασμένοι νά ἐπιμείνουν στήν «ὀρθοφωνία» τῆς «προοδευτικῆς ὀρθότητας».

Ἡ ὥρα ὅμως τῆς συνταρακτικῆς καί ἐκθεμελιωτικῆς ἀλλαγῆς, ἡ ὁποία ταχύτατα ἐξαπλώνεται, ἔφθασε καί ὑπόσχεται «πρωτόγνωρες» κατεδαφίσεις καί προσαρμογές--καί περιγράφεται μέ μακάβριο ὅσο καί εἰρωνικό χιοῦμορ ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ ὀχήματος πού μετέφερε τίς στάχτες τοῦ Φιντέλ νά μένει ἀπό βενζίνη ἐν μέσω τοῦ εὐλαβικοῦ πλήθους καί νά ἀπαιτεῖ ἀπό τούς συνοδούς του «νά βάλουν πλάτη» γιά νά φθάσει στόν τόπο τοῦ ἐνταφιασμοῦ.

Καί ὅπως εἶπε καί ὁ ποιητής:

-Γιατί ν' ἀρχίσει μονομιᾶς αὐτή ἡ ἀνησυχία
κ' ἡ σύγχυσις. (Τά πρόσωπα τί σοβαρά πού ἔγιναν).

Γιατί ἀδειάζουν γρήγορα οἱ δρόμοι κ' οἱ πλατέες,
κι ὅλοι γυρνοῦν στά σπίτια τούς πολύ συλλογισμένοι;

Γιατί ἐνύχτωσε κ' οἱ βάρβαροι δέν ἦλθαν.
Καί μερικοί ἔφθασαν ἀπ' τά σύνορα,
καί εἴπανε πώς βάρβαροι πιά δέν ὑπάρχουν.

Καί τώρα τί θά γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἦσαν μιά κάποια λύσις.